

[Willesen.]

debatten længere ud har det ærede Medlem Hr. Axel Dam overdraget mig paa hans Vegne at tilkendegive vor Utilfredshed med den højtærede Forsvarsministers Svar. Selv om der ikke kan ske en omgaaende Afvikling i den Forstand, at vi kan lukke Fabrikken i Morgen, er der intet i Vejen for, at en Afvikling omgaaende kan paabegyndes, og det er selvfølgelig det, vi mener.

Henvisningen til, at der er internationale Aftaler, og at der er internationale Bestræbelser i Gang for at skabe faste Regler for den private Vaabenfabrikation, synes jeg oprigtig talt er et af den Slags Skærmbretter, bag hvilke man skjuler sig, naar man vil være fri for at gøre noget. Men den Omstændighed, at der er internationale Bestræbelser i Gang, er jo absolut ingen Hindring for, at vi gaar i Spidsen ad den Bane, som disse Bestræbelser søger at bryde frem ad, og at vi ved vort Eksempel netop giver disse Bestræbelser yderligere Impulser. At saadanne Bestræbelser er i Gang, er dog ikke nogen Hindring for, at vi skulde imødekomme disse Bestræbelsers inderste Ønske. Det er dog, synes jeg, den ejendommeligste Argumentation, jeg længe har hørt, at den Omstændighed, at man bestræber sig for ad international Vej at begrænse, forhaabentlig helt ophæve, den private Fabrikation af Krigsmateriel, skulde være en Hindring for, at vi tager Skridtet fuldt ud jo før jo heller; det kan dog umuligt være sund Logik.

Jeg anser hele dette Spørgsmaal om at faa den private Vaabenfabrikation standset for at være af afgørende Interesse for Fredssagens praktiske Udvikling. Her er et Omraade, hvor vi er i Stand til at yde en om end begrænset Indsats, meget begrænset i Forhold til hele dette Problems verdensvide Betydning, men det er den Indsats, vi kan yde, og det er nu en Gang saaledes her i Verden, at Eksemplet virker langt stærkere end alle mulige Forhandlinger og alle mulige fromme Ønsker.

Derfor vil jeg henstille til den højtærede Forsvarsminister at overveje, om han ikke i sit Militærforslag dog kunde optage een fornuftig Paragraf, nemlig den, at privat Fabrikation af Krigsmateriel forbydes i Danmark fra et bestemt Tidspunkt; saa kan man godt give Fabrikkerne en rimelig Afviklingsfrist.

Jeg forstaar ikke, at Ministeren vil forsvare, at tjenstgørende Officerer med hans Tilladelse tager Del i saadan Forret-

ning; thi naar det anerkendes, at selve denne Trafiks Eksistens er en Krigsaarsag, i alt Fald en Urofaktor, og naar en Regering, der vil prøve paa at hævde, at den vil Fred, vil Nedrustning, saa langt som den anser det for rimeligt at gaa, ikke benytter Lejligheden til paa et saa lille Punkt at sige: Her skal være rene Linier, saa kommer man til at tvivle paa Oprigtigheden og Ærligheden med Hensyn til at ville fremme Afrustningsbestræbelserne i det hele taget.

Vi kan derfor aldeles ikke give os tilfreds med det Svar, den højtærede Forsvarsminister har givet os, men maa finde, at det gaar ganske udenom Sagens Kærne. Det er en Række Undskyldninger, som ikke har nogen Vægt.

Naar den højtærede Forsvarsminister henviser til, at saa og saa mange Mennesker vil blive arbejdsløse, hvis man opgav denne Fabrikation, saa er det jo en sjælden Interesse for de arbejdsløse, man her mærker hos den højtærede Minister; men naar man giver dem en Afviklingsfrist, kunde de vel nok gaa over til nyttigere Erhverv. Det Argument er ogsaa kun et Skærmbret, det er ogsaa kun et Forsøg paa at finde en Undskyldning, der kan klinge en lille Smule godt i den nuværende Situation. Andet og mere er det ikke.

Da man ser i Bladene, at Finansudvalget arbejder kraftigt med at uddele rundhaandede Gaver af Statens Midler saa til en, saa til en anden Institution, vil jeg gerne paa dette tidlige Tidspunkt af Udvalgets Arbejde henstille til det, at det passer paa, at det ikke bliver alt for blødhjertet, og passer paa, at der ikke slipper alt for mange ind med af dem, som kommer og beder om en lille Gave, gode Herre, saa hos den ene, saa hos den anden af de højtærede Finansudvalgsmedlemmer, saa at man i Stedet for at møde med en Liste saa langt som et ondt Aar over det, som man giver ud, hellere maa møde med en Liste maaske ikke af samme Længde, men dog med en antagelig lang Liste over dem, man vil udskyde.

Man har med en vis Forbavselse hørt, at der spekuleres paa at give en Bevilling paa 1 000 Kr. til Fornyelse af Vildtbestanden i Sorø Skove. Jeg forstaar ikke Meningen dermed, medmindre det skulde være ud fra den Argumentation, som et æret Medlem humoristisk har fremsat, at man vilde tage Hensyn til Krybskytternes Erhvervsmuligheder. Jeg nævner kun dette Eksempel, fordi det sikkert er typisk for mange af den Slags Smaabevillinger, som